

Verboden te tippelen

Blijspel in vier bedrijven

door

ANKE STEFFERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VERBODEN TE TIPPELEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE STEFFERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2007 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

ROLVERDELING

Man/Vrouw	Rol	Leeftijd spel
Man	Bart van der Ven. Pensioneigenaar. Verzot op auto's. Erg goed voor zijn vrouw, maar achter haar rug om soms een beetje stiekem.	35-45 jaar
Vrouw	Suus van der Ven. Zijn vrouw. Pittig ding.	35-45 jaar
Vrouw	Mies Franssen. Moeder Suus. Wat hooghartige dame met een klein hartje en eigenlijk erg modern.	60-70 jaar
Vrouw	Martha. Kokkin pension. Simpele, onzekere ziel met een goed hart. Draagt sloeberkleding (te grote broek en te grote trui)	Maakt niet uit. (30+)
Man	Alexander Doornstee. Man van Dorien. Lijkt zeer pessimistisch en negatief (tegenovergestelde van zijn vrouw) Maar tegenover het vrouwenvolk (en ze mogen best wat ouder zijn) erg aanhalig.	45+
Vrouw	Dorien Doornstee. Gast van het pension. Zeer optimistisch en positief. Verzot op haar hondje Thérèse die ze helaas niet mee mocht nemen naar het pension.	45+ (maar ouder dan Alexander)
Man	Guido Verduin: Een vreemde gast in het pension, die wel erg veel vrouwen over de vloer krijgt... Erg vriendelijk, misschien té vriendelijk. Homo-achtig.	45+
Vrouw	Pien. Bezoekster van Guido. Een zeer vlotte dame, die met haar	45+

	tijd meegaat. Uitdagend en met een lichte eigendunk.	
Vrouw	Bo. Bezoekster van Guido. Wat ongemakkelijk, maar erg lief en beleefd.	30-40
Vrouw	Anna. Bezoekster van Guido. Wat verlegen, nogal bescheiden en schuchter.	65+

DECOR:

Links staat de balie. Achter de balie is een deur die leidt naar het kantoor. Rechts is de deur die naar buiten leidt. Een deur in de achterwand leidt naar de gastenkamers en naar het restaurant. Rechts, wat naar voren is een 'zithoek' met klein tafeltje waar tijdschriften op liggen.

“DE RECHTHEBBENDEN” van dit toneelwerk hebben de incasso van hun rechten in handen gegeven van het: I.B.V.A. “Holland” b.v.. Dit bureau is als ENIGE gemachtigd de rechten van dit toneelwerk te incasseren in Nederland. Voor België dient u contact op te nemen met Toneelfonds Janssens te Antwerpen. Het niet voldoen van uw te betalen auteursrechten aan één van deze genoemde bureaus zal worden gezien als een overtreding, en ontslaat u niet van het alsnog voldoen van de rechten aan het I.B.V.A. “Holland” b.v. of Toneelfonds Janssens.

Voor meer informatie zie: www.ibva.nl

EERSTE BEDRIJF

Bart staat achter de balie die links op het podium staat en is bezig op de computer. Hij kijkt zeer geconcentreerd. Lijkt erg druk bezig.

Bart: Zo, die moet ik hebben! Tien jaar oud pas. En rood. In zeer goede staat. Wow. 72.500 euro maar. Oh, wat zou ik die graag hebben. Al is hij over tien jaar, als ik het geld eindelijk bij elkaar heb gespaard, natuurlijk weer tien jaar ouder. Maar toch... Wat een ding, zeg. Die velgen. Geweldig! *(Suus komt binnen via de deur achter de balie. Bart reageert wat nerveus en is plots heel druk met de computer bezig, om zijn genomen vrije tijd te verdoezelen)*

Suus: Wat ben je aan het doen?

Bart: Oh, een beetje boekhouden.

Suus: Ja ja, dat zal best wel weer.

Bart: *(kan zijn enthousiasme niet weg houden)* Moet je toch eens kijken, Suus. *(klikt wat)* Is hij niet geweldig mooi?

Suus: Bart, je weet dat ik geen bal geef om die rijdende blikken.

Bart: *(bozig)* Rijdende blikken? De ferrari testarossa kun je toch geen rijdend blik noemen.

Suus: Goed, een Bolletje beschuitblik dan. Geef het een merk, dat klinkt duurder.

Bart: 72.500 euro maar.

Suus: 6 keer de straatprijs, Bart. We hebben niet eens zoveel loten.

Bart: Maar moet je toch eens kijken wat een beauty. Die lijnen, die velgen, die kleur. Zo prachtig.

Suus: Bart, we kunnen niet eens een nieuwe magnetron kopen en die is onmisbaar.

Bart: Als Martha die aluminium braadzak er niet in had gelegd, was er niks met dat ding aan de hand geweest.

Suus: Dat kreng was vijftien jaar oud. Over een boterham ontdooien deed 'ie tien minuten.

Bart: Lieverd, er komen vandaag drie gasten aan. Eén van hen blijft hier voor langere tijd. Aan het eind van hun verblijven kopen we een nieuwe magnetron.

Suus: Beloof je dat?

Bart: Met de hand op mijn hart.

Suus: Dat schiet dan lekker op, want je hart is ingevroren.

Bart: *(overdreven)* Dan moeten we het guinness book of records bellen, want iemand met een bevroren hart, die toch nog leeft, dat moet bijzonder zijn.

Suus: Bijzonder ben je zeker... En of ik daar nog steeds blij mee ben... Ga je nog even achter die vleesbestelling aan?

Bart: *(heeft geen idee)* Vleesbestelling?

Suus: Ben je dat nou echt alweer vergeten?

Bart: *(ziet het in)* Natuurlijk niet, schatje. Ik regel het.

Suus: En als je Martha ziet, stuur haar dan naar boven. Ik moet dat tweepersoons bed verplaatsen en dat lukt me niet alleen.

Bart: Arme meid. Met twee vrouwen, zo'n zware klus...

Suus: Ja, normaal doet een man zoiets. Maar ja, die kerel van mij heeft last van zijn rug. Al zijn hele leven... En vooral als het hem uitkomt...

Bart: Stel je eens voor hoe vervelend dat is? Ik verrek soms echt van helse pijnen.

Suus: Verrekken gaat niet samen met helse pijnen. Of het is verrekken of het zijn helse pijnen.

Bart: Precies. Zo erg is het dus met mij gesteld.

Suus: Arm jochie. Ik voel zoveel medelijden. *(vol sarcasme)* Met mezelf! *(gaat zuchtend af via achterste deur)*

Bart: *(weer met zijn neus op het scherm)* Zonde van die vijfhonderd euro die die magnetron ons kost. Anders had ik mooi al... al... *(denkt na)* een aardig deel van mijn ferrari kunnen betalen. *(de buitendeur (rechts) gaat open. Mies stapt binnen. Ze draagt een koffer, die, zo te zien, erg zwaar is. Schouders recht, neus iets omhoog, echt een wat hooghartige dame. Ze loopt naar de balie toe. Bart zonder op te kijken)* Een ogenblikje. Ik kom zo bij u.

Mies: Begroet je zo je oude schoonmoeder? *(bij het horen van Mies' stem, krimpt Bart in elkaar. Maar hij recht zijn rug en strekt zich uit, waarna hij zijn liefste glimlach laat zien)*

Bart: Moeder, wat een aangename verrassing.

Mies: Doe maar niet zo overdreven vrolijk. Ik weet best hoe je over me denkt. Waar is Suus?

Bart: Ze maakt een kamer klaar.

Mies: En jij zit hier een beetje niks te doen?

Bart: Niks te doen? Ik ben hartstikke druk.

Mies: Hoe duur is 'ie ditmaal? Nog geen 80.000 euro?

Bart: *(slikt)* Moeder, wilt u misschien een kopje koffie?

Mies: Nee, ik wil een kamer.

Bart: Alweer?

Mies: *(bozig emotioneel)* Ik heb tijd voor mezelf nodig.

Bart: Waar is vader dan?

Mies: Thuis! En daar blijft hij voorlopig ook. Ik hoef hem niet meer te zien.

Bart: Ik roep Suus.

Mies: Geef me liever een sleutel van een kamer. Graag een die niet al jaren leegstaat. Ik kan niet tegen zo'n muf hok.

Bart: Ik haal Suus wel even.

Mies: Man, doe niet zo kinderachtig. Geef me gewoon een sleutel. Meer vraag ik niet van je.

Bart: *(keert zich om naar het kastje achter zich en pakt een sleutel)*
Goed, kamer 3.

Mies: Zit er een bad bij?

Bart: Moeder, u weet dat wij alleen douches hebben.

Mies: Armoedzaaiers. Daarom loopt het hier zo slecht.

Bart: We zijn dan ook een pension en geen hotel!

Mies: *(driftig)* Dan hoef je niet gelijk zo boos te doen... *(huilt bijna)* Ik ga momenteel door een hele moeilijke en zware tijd, hoor!

Bart: *(wat rustiger)* Zal ik uw koffer even naar boven dragen?

Mies: *(veegt neus af)* Graag! *(Bart komt achter de balie vandaan en tilt, nogal gemakkelijk, de koffer van Mies op)*

Mies: Als ik gesetteld ben, zou ik graag een potje thee op mijn kamer krijgen...

Bart: Natuurlijk, dat wordt geregeld! *(Mies en Bart gaan af via de achterste deur. De buitendeur gaat weer open. Een dame en een heer stappen binnen. De heer draagt twee grote koffers. De dame heeft een tas in haar handen, waar ze overdreven voorzichtig mee doet)*

Dorien: Oh, wat een heerlijke hal. Wat een prachtige entree.

Alex: *(sarcastisch)* Nou, heel prachtig.

Dorien: Echt zo'n leuk stulpje, afgelegen van het drukke leven, midden in de prachtige natuur. Oh Alexander, wat romantisch!

Alex: *(a.v.)* Ja, erg romantisch!

Dorien: *(loopt langs de schilderijen aan de muur)* Moet je eens zien. Wat een prachtige schilderijen. Die zijn vast een vermogen waard.

Alex: Gekocht op de rommelmarkt voor een tientje. Maar wie weet, als je ze veilt en doet of ze van Rembrandt zijn...

Dorien: Ik ben zo benieuwd hoe onze kamer eruitziet.

Alex: *(kijkt rond)* Ik ben eerder benieuwd of er vandaag nog wel iemand komt om ons te helpen.

Dorien: Natuurlijk wel. Maar ze hebben nog wel meer te doen. Eten klaarmaken voor vanavond, de kamers in orde maken, de toiletten schrobben... Oh Alexander, wat zullen we verwend worden. Wat een prachtidee van onze kinderen, hè?

Alex: Nou!

Dorien: Je doet alleen maar zo chagrijnig, omdat je een bowlingwedstrijd mist.

Alex: Als we die partij winnen, staan we bovenaan.

Dorien: Het is toch zo lief van de kinderen?

Alex: (*zucht*) Ach ja.

Dorien: Alleen wel jammer van Thérèse. Dat arme beestje zit zo alleen thuis.

Alex: De hele reis hiernaartoe hoorde ik haar piepen. Het zit gewoon in mijn hoofd.

Dorien: Een teken dat je haar mist.

Alex: Helaas zijn huisdieren nu eenmaal verboden in dit pension.

Dorien: Oh Alexander, ze is nooit alleen.

Alex: De burens letten goed op haar.

Dorien: Maar dan nog. Ze houdt er niet van alleen te zijn. En dat is ook niet goed voor haar hartje. Ze heeft aandacht nodig. Mijn aandacht.

Alex: Probeer niet te veel aan haar te denken. (*nogal cynisch*) Geniet van je uitje! (*Martha op door buitendeur. Jas nog aan*)

Martha: Och heremetijd, zijn er gasten?

Dorien: Ah, dag mevrouw. Wij zijn meneer en mevrouw Doornstee. Onze kinderen hebben voor ons een kamer gereserveerd.

Martha: Och heremetijd. Maar dat kan ik helemaal niet.

Dorien: Pardon?

Martha: Meneer en mevrouw van der Ven regelen altijd alles met de gasten. Ik zorg alleen maar voor het eten en voor wat schoonmaaktoestanden.

Dorien: Oh, bent u de kokkin? Wat eten we vanavond?

Martha: Och heremetijd. Geen idee nog eigenlijk. Ik heb nog geen boodschappen gedaan. Maar is er iets dat u misschien erg lekker vindt?

Dorien: Oh Alexander, hoor nou toch. We mogen zelfs kiezen wat we eten.

Alex: Dat is niet meer dan normaal, hoor.

Martha: Nou, hier eet men eigenlijk gewoon wat de pot schaft.

Dorien: Ik lust alles. Maar geen bonen voor mijn Alexander.

Martha: Als u iets wilt kiezen, dan kan ik best even kijken of ik dat regelen kan, hoor. De boodschappen moeten toch nog gedaan worden.

Dorien: Hoor toch eens, Alexander. We mogen echt kiezen. Wij speciaal. Wat zullen we nemen? Een biefstukje? Of nee, een ossenhaasje. Of nee, zalm, gegrild. Heerlijk. Maar het mogen ook best slibtongetjes zijn, hoor.

Alex: Dorien, ziet het er hier naar uit dat je exclusieve gerechten kunt bestellen?

Dorien: Verse worst is ook prima, hoor.

Martha: Sorry mevrouw, maar u heeft inmiddels zoveel genoemd dat ik niet meer weet wat u allemaal genoemd heeft.

Dorien: Tartaartje is ook erg lekker. Met prei en aardappels erbij. Prima!

Martha: Eh... het vlees is al besteld. Maar wel een aantal soorten, hoor. Dan kunt u toch kiezen...

Dorien: En waartussen kunnen wij een keuze maken?

Martha: Een gehaktbal of een tartaartje.

Alex: Een gehaktbal voor mij.

Dorien: Alexander, je bloeddruk!

Alex: Die is nog lager dan het westen van Nederland ligt.

Martha: Een tartaartje en een gehaktbal. Dat is dan geregeld!

Alex: Zou u iemand kunnen halen die ons naar onze kamer kan begeleiden?

Martha: Ja, dat doen meneer en mevrouw van der Ven altijd. Maar ik zal even kijken waar ze zijn.

Alex: Graag!

Martha: (*hangt jas over haar arm*) Ik ben zo terug! (*gaat af via de achterste deur*)

Dorien: Wat een service hier, hè? Alles wordt in het werk gesteld om ons een fijne vakantie te bezorgen.

Alex: Nou!

Dorien: (*gaat op een stoel zitten*) En zodadelijk lekker eerst koffie met een appelpunt met slagroom.

Alex: Maar je bloeddruk dan?

Dorien: Dan vraag ik magere slagroom.

Alex: Toe maar! (*sleept de koffers mee en gaat ook op een stoel zitten*)

Dorien: Dat zit bij de prijs in. Als een soort welkom. Wat een service, hè?

Alex: Ja, geweldig!

Dorien: Nou hè? (*Bart op door achterste deur. Brede glimlach bij het zien van de gasten*)

Bart: Eén hele goedemiddag. Welkom in 'Pension Bosrijk'. (*Dorien springt op*) U mag best blijven zitten, hoor.

Dorien: (*Alexander blijft zitten – Dorien loopt dichterbij*) Wat een prachtig pension heeft u hier. En zo'n fijne sfeer. Ik voel me nu al thuis. Kostelijk gewoon!

Bart: Meneer en mevrouw Doornstee?

Dorien: Nou meneer, u weet zelfs hoe onze namen zijn. Wat bijzonder.

Bart: Geboekt voor een weekje in onze mooiste kamer.

Dorien: Ja, een cadeautje van onze kinderen vanwege ons 20 jarig huwelijk.

Bart: Gefeliciteerd! Wat een alleraardigst cadeau. (*bekijkt computerscherm*) Uw verblijf is betaald. Er komen alleen nog wat losse kosten bij voor drankjes bij de maaltijden en de drankjes die tussendoor genuttigd worden. Koffie en thee is altijd gratis. Verder krijgt u ontbijt en diner. En natuurlijk ons welkomstdrankje met appelgebak.

Dorien: En slagroom! Heerlijk! Ik heb er zo'n zin in. Ja, het was me wat, hoor. We waren dus bijna 20 jaar getrouwd, maar we hoorden maar niks van de kinderen. We dachten echt dat ze het vergeten waren. Tot de dag dat we echt 20 jaar samen waren. Toen maakte onze oudste dochter Yvonne, bekend dat we hiernaartoe mochten. Met z'n tweeën. Een hele week.

Bart: Een erg leuk cadeau, hoor. U krijgt van mij de sleutel voor kamer 2. Ik zal even meelopen om uw koffers boven te brengen, want u moet wel even een trap op. Daarna verwelkomen we u natuurlijk graag in ons restaurantje met een kopje koffie of thee waarbij we een appelgebakje mét slagroom serveren.

Dorien: Oh, wat heerlijk.

Bart: (*houdt haar een papier voor*) Als u hier nog even zou willen tekenen!

Dorien: Mijn man tekent altijd alles... Alexander!

Alex: (*staat op*) Mens, je kunt toch zelf ook je handtekening zetten?

Dorien: Je weet dat ik jou dat liever laat doen. En trouwens, ik ben een beetje nerveus door alle spanningen en dan trilt mijn hand niets ontziend.

Alex: (*krabbelt op het formulier*) Hoe laat kunnen we eten?

Dorien: Echt een kerel, hè? Altijd denkend aan eten. Wat ben je ook een schat!

Bart: Om 6 uur wordt het eten opgediend. Er is keuze uit twee soorten vlees of soms tussen vlees en vis en uit twee soorten groente. Ook zijn er aardappels of aardappels op gefrituurde wijze.

Dorien: Ik heb er nu al zin in.

Bart: Goed, mocht u iets nodig hebben of iets willen vragen, wij zijn van 7 uur 's morgens tot 11 uur 's avonds hier te vinden. Buiten deze tijden kunt u met noodtoestanden ook bij ons terecht. Op uw kamer staat een telefoon. Als u op nummer '9' drukt wordt u naar ons doorgeschakeld.

Dorien: Nou, dan weten we zo ongeveer alles, hè Alexander?

Alex: Meer dan alles!

Bart: *(komt achter de balie vandaan)* Mag ik dan uw koffers overnemen? *(Dorien drukt de tas die ze in haar handen houdt iets strakker tegen zich aan)*

Alex: Is niet nodig, hoor.

Bart: Maar ik doe het graag!

Alex: En ik vind het niet nodig.

Bart: Goed, volgt u mij! *(loopt voorop. Bart, Alexander en Dorien gaan bijna af, als Suus met Mies opkomt. Alex ander kijkt Suus aan en daarna Mies en krijgt direct een glimlach om zijn mond)*

Alex: *(zeer vriendelijk)* Goedendag dames.

Suus: Dag meneer!

Alex: En tot ziens! *(af met een brede lach – Bart en Dorien ook)*

Suus: Maar mam, je kunt toch niet bij elke ruzie met vader, hier om een kamer komen vragen?

Mies: Suus, deze ruzie was anders. Hij heeft me zo kwaad gemaakt. Maar ook zo'n pijn gedaan.

Suus: Heeft hij een ander?

Mies: *(kwaad)* Suus! Hoe durf je dat te zeggen? Nee, hoe durf je dat te denken?

Suus: Waar kun je anders zo kwaad om zijn?

Mies: Hij zit bij de golfclub.

Suus: En wat is daar zo verkeerd aan?

Mies: Wat is daar zo verkeerd aan? Wat is daar zo verkeerd aan? Wat denk je zelf? Ik ben daar niet welkom!

Suus: Waarom niet?

Mies: Het is een mannenclub.

Suus: Ah ha, en nu kun je hem niet in de gaten houden?

Mies: Suus, daar gaat het toch helemaal niet om?

Suus: Wat is er dan zo verkeerd aan?

Mies: Nou, gewoon...

Suus: Dat is geen reden!

Mies: Ik wil hem gewoon even niet zien. Dan trekt hij wel bij.

Suus: Wil je dat hij stopt bij die golfclub en dat hij je op zijn knieën smeekt om weer terug te komen?

Mies: Suus, we hadden zo'n goed huwelijk. We hebben altijd alles in goed overleg gedaan; ook best wel eens compromissen gesloten, waarbij ik vaak echt moest toegeven en nu... Ik weet niet wat hij heeft...

Suus: Kom mee. Dan drinken we achter even een kopje thee.

Mies: Ik ben blij dat je het begrijpt, Suus.

Suus: Begrijpen is iets anders dan je onderdak geven, hoor.

Mies: Nou, dat klinkt niet bepaald aardig van je. Vergeet niet dat ik ruim twintig jaar voor je heb gezorgd, hè?

Suus: Mam, doe niet zo dramatisch! Je weet best dat ik je daar dankbaar voor ben. Kom! Dan kun je even gemakkelijk zitten na die lange autorit. *(Mies en Suus af via de deur achter de balie. Even later komt Guido op. Hij draagt een niet al te grote weekendtas. Hij heeft een vetkuif en blitse leren kleding, niet passend bij zijn leeftijd. Hij loopt de hal een beetje rond en fluit een deuntje. Bekijkt de schilderijen aan de wand, pakt een boek uit de kast en leest de achterkant. Bart komt op)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto